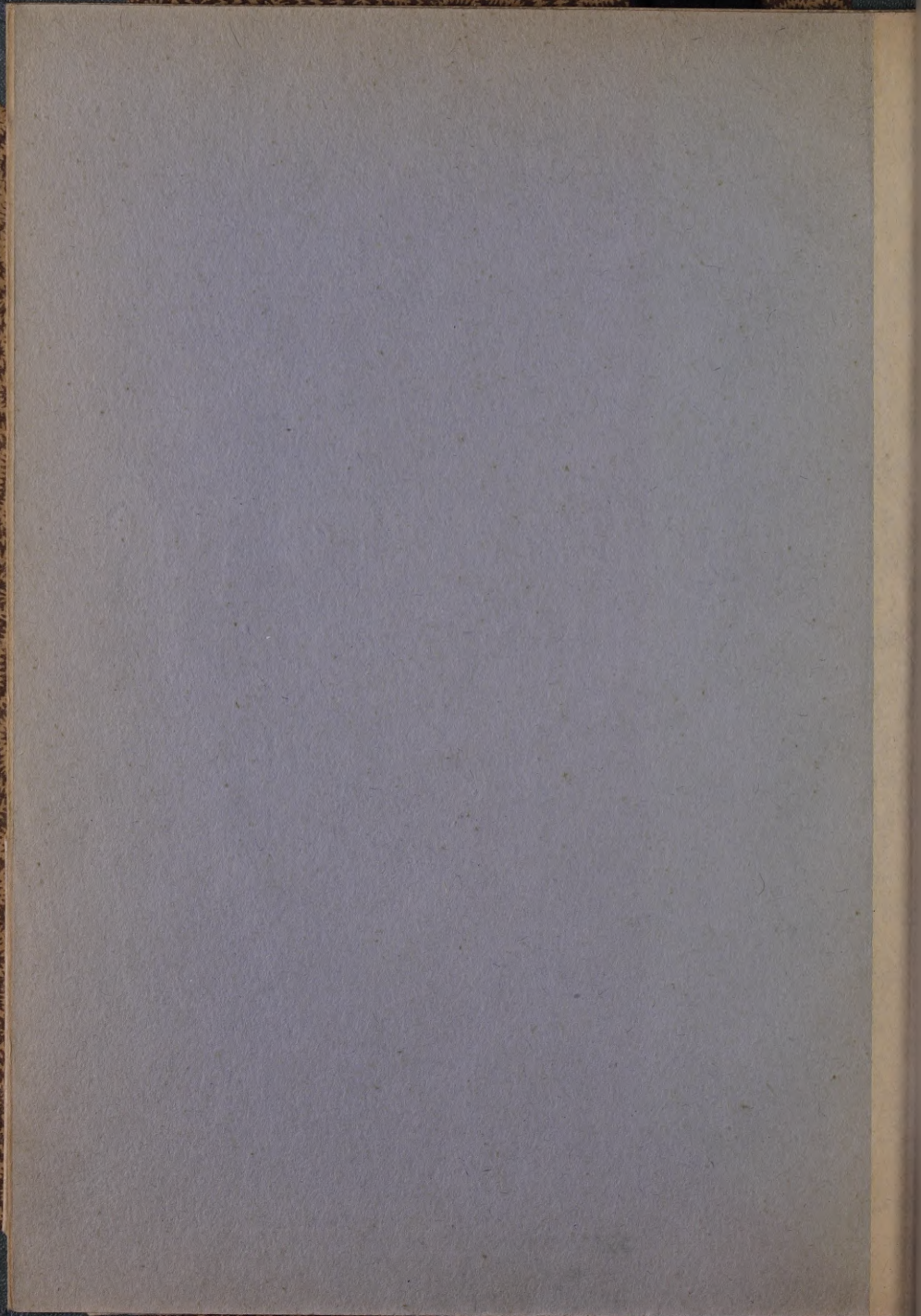

L $\frac{63-3}{422}$

*Atzīģta izp. l. ar
T. D. v.*

DON ALFREDO

FILMZVAIGŽŅU
ANEKDOTES

L 63-3
422

213
D. 11/11
L
77

DON ALFREDO

FILMZVAIGŽŅU
ANEKDOTES

IZDEVNIECĪBA „ERVA“ Rīgā, 1937. g.

1-9

Latv. PSR Valets biblioteka

65-36.377

0309065746

Spiestuve „HEROLD” Rīgā.
Miesnieku ielā 4. Tālr. 26858

Mērija Pikford.

Ja kādā Hollivūdas haciendas parkā redzama daiļa grācija, tērpusies peldkostīmā, tad tā, bez šaubām, ir Mērija Pikford. Peldkostīmā, protams, viņa staigā ne tādēļ, ka Kalifornijas dienvidnieciskā saulē tas ļoti ērti, bet gan tādēļ, ka peldkostīms daudz lētāks par kādu komplicētāku tuāleti. Tā tad, kā redzams — ~~o~~ekonomija, un Mērija Pikford te ir autoritāte.

Par populāritātes trūkumu Mērija Pikford nevar sūdzēties. Par viņas skopumu Hollivūdā cirkulē jautrākās anekdotes. Faktiski gan Mērija tik skopa nemaz nav. Viņa pat ziedo ļoti lielas summas filantropiskiem mērķiem. Bet hollivūdiesi ir laipni ļaudis, un papūlas šīs anekdotes — izdomāt. Un Mērija Pikford nu reiz ir izslavēta par skopāko filmzvaigzni, un te nekas nav grozāms. Hollivudiesi vispār lieli humora cienītāji un labprāt mil savus ekrāna miluļus apskatīt no humora perspektīves. Būsim solidāri ar viņiem un darīsim arī mēs to pašu. Un vispirms te kārtā Mērijai Pikford. Tā tad, lūdzu — par Mēriju Pikford!

*

Kārlis Dēns un Georgs K. Artūrs vizinājas ar auto. Kādā Hollivūdas bulvārī viņi redz raudot mazu meitenīti.

„Kādēļ gan viņa raud?“ Artūrs vaicā.

„Tā, droši vien, ir Mērija Pikford.“ — Dēns atbild.

„Viņa te būs pazaudējusi kādu centu tūn tagad nevar to atrast“.

Artūram tomēr tā lieta šķiet drusku šaubīga. Un braucot gar Mērijas haciendu viņi tiešām ierauga smaidošo filmzvaigzni, kas par raudāšanu nemaz nedomā.

„Tā taču ir Mērija Pikford?“ Artūrs griežas pie Dēna.

„Ja gan“, Dēns paskaidro. „Bet tagad šo centu viņa atkal atradusi“.

*

X
Inscenējot kādu filmu, Mērija Pikford taisa ļoti traģisku seju.

„Viņa šeit tiešām tēlo labi“, nopriecājas filmsabiedrības direktors.

„Jā“, paskaidro režisors. „Pirms uzstāšanās es viņai pateicu, ka honorāru tā saņems tikai pēc 14 dienām“.

*

?
„Paramount“ artistu štabs izbraucis uz attālāku novadu, kur jāuzņem kādas kara filmas ainavas. Šim nolūkam sagatavoti mākslīgi ierakumi un granātu bedres. Pa tām staigājusi Mērija Pikford. Redzot to, Betija Kompsons, kas par sagatavotajiem ierakumiem neko nav zinājusi, pārsteigta iesaukusies:

„Lūk, Mērija Pikford! Ko gan viņa šeit dara? Un kas izracis tās milzīgās bedres?“

Levis Kодиjs uz to nopietni atbildējis:

„Kā? Vai tad jūs nezīniet? Vakar šeit Mērija Pikford pazaudējusi piecus centus, un ar no zemniekiem paņemto lāpstu tos visu laiku meklē“.

*

Apciemojot nēģerus, Mērija Pikford noklausās dievkalpojumā svētrunu, kurā mācītājs saka, ka Dievs ir labirdīgs un izpilda katra cilvēka vēlēšanos un vajadzību, ja tā tiešām nepieciešama. Pēc dievkalpojuma upurtraukā atrodās šāda zīmite:

„Mīļais Dieviņ! Tu taču zini, cik ļoti man tagad nepieciešami 50 dollāri. Mācītājs, kas teica, ka tu izpildi lūgšanas, var apliecināt, ka esmu ticīgs un kārtīgs cilvēks“.

Mācītāju vēstule aizkustina un tas, lai stiprinātu nēģera ticību, kopā ar Mēriju Pikford salasa 36 dollārus, ko

Mērija slēgtā aploksnē pasniedz nēģerim. Bet liels ir viņu pārsteigums, kad upuņu traukā atrodas jauna zīmite:

„Mīļais Dieviņ! Nākošā reizē vairs nedodi naudu priekš manis baltajai dievietei, jo viņa man nozagusi 14 dollārus!“

DON ALFREDO

Kā es kļuvi par filmartistu ?

Saņēmu sabiedrības „Motion-Picture“ vēstuli. Direktors Džons Robertsons mani tanī uzaicināja pie sevis uz svarīgām pārrunām.

— Jauki, — es nodomāju. — Filmsabiedrības direktors mani uzaicina uz svarīgām pārrunām ! Vēl tikai trūkst, ka Grēta Garbo mani ielūdz pie sevis uz pēcpusdienas tēju. Bet tas taču viss vēl var nākt !

Ierados pie mistera Džona Robertsona. Tas bija vi-sai laipns kungs, ar Harold-Lloidiskām brillēm uz deguna. Tā tad, tūlī redzams, ka darišana ar autoritātīvu personu filmpasaules jautājumos.

„Jūs rakstat feletonus par filmzvaigznēm, vai nē ?“ viņš iesāka. „Nu, lieliski ! Bet vai jūs pats nebūtu ar mieru, palikt par filmartistu ? — Jūs varētu mums noderēt !“

„Bet man nav Ramona Novarro talanta, tāpat Roberts Montgomērija pievilcības. Man nebūs panākumi filmās,“ es mēģināju iebilst.

„Nieki,“ Džons Robertsons atteica. „Ramona Novarro zvaigzne noriet. Bet Jums ir fotogēniska seja un jūs gū-sat panākumus. Jūs līdzinājaties Rūdolfam Valentino. Jūsu parādīšanās uz ekrāna būs sensācija“.

Tiešām, kā gan es par to nebiju agrāk padomājis ? Vai gan Ramons Novarro un Roberts Montgomērijs labāki par godīgu feletonistu ? Varbūt, nemaz nebūtu slikti, iz-mēģināt laimi filmā ?!

„Tā tad, kā redzat, jūsu istā vieta ir filmā“, turpināja misters Džons Robertsons. „Un tā kā „Motion-Picture“ tuvākā nākotnē inscēnē filmu „Amanūlla Eiropā“, tad mums tādas personas vajadzīgas. Sakat, vai jūs neuzņemtos gal-veno lomu šīnī filmā, tēlojot Afgānistānas ekskarāli Ama-nullu ?“

„All right!“ es atteicu. „Esmu ar mieru tēlot kaut vai Turcijas sultānu Abdul Hamidu.“

Džons Robertsons bija sajūsmināts. „Motion-Picture“ mani angažēja, ar 1000 latu lielu nedēļas atalgojumu. Skaista summiņa, vai nē? Pagaidām gan es viņu vēl nesaugēju. Bet to taču man maksāja vienīgi par uzstāšanos filmā, ko es vēl, pagaidām, nedarīju.

„Motion-Picture“ direktors mani informēja, ka filma tikšot uzņemta Berlīnē. Bet, tā kā filma esot ļoti grandioza un tās inscenēšana sabiedrībai daudz izmaksājot, tad kostīmi filmai jāpagatavo par artistu līdzekļiem. Tādēļ arī man bija jāiemaksā misteram Robertsonam 1000 latu, ko, saskaņā ar līgumu, man vēlāk atmaksāšot „Motion-Picture“ sabiedrība. Un 1000 latu dēļ taču nav vērts zaudēt filmkarjēru, vai nē? Nu, tā tad! . . .

Ikdienas „Motion-Picture“ reklāmējās laikrakstos, uzaicinot pieteikties statistus. Pie viesnīcas, kur bija apmeties Džons Robertsons, drūzmējās ļaužu pūlis.

Lūk, es nodomāju, tie tikai statisti! Bet šeit stāv galvenās lomas tēlotājs, „Motion-Picture“ zvaigzne. Skaisti, vai nē?

Un tad es sastapu divus kollēgas. „Brāvo“, viņi sauca. „Mēs uzstājamies filmā.“

„Gratulēju! Ko tad jūs tēlojat?“ mazliet ironiski jautāju.

„Afgānistānas ekskarāli!“ kollēgas abi reizē atbildēja. Bet te viņiem iznāca nesaprašanās. „Kā? To taču es tēloju!“ — abi izbrīnējušies viens uz otru sacīja.

Jā, arī man bija gandrīz jāatzīst, ka zem saules tomēr brīnumi notiek. Izrādījās, ka mūsu triumvirātam, pa visiem kopā, jātēlo filmā viena vienīga loma. Tā nu tā lieta neiet!

Bet līdzēja Džons Robertsons. „Esmu kļūdījies, kungil!“ viņš teica. „Jūs tomēr tēlosat Afgānistānas ekskarāli,“ viņš turpināja uz mani. „Bet pārējie dabūs citas piemērotas lomas.“

Mans filmartista prestižs bija glābts. Džons Robertsona vēl paskaidroja, ka viņam ļoti steidzīgi jāierodoties Berlīnē. Pēc tam man telegrāfiski paziņojot, kad jāuzstājas darbā „Motion-Picture” studijās.

„Jau šodien es braucu uz Berlīni. Vai nepavadīsit mani uz aerodromu? vaicāja misters Džons Robertsons.

Es to dariju. Atvadoties viņš vēl man uzdāvāja savu autogrammu. Mirkli vēlāk jau redzēju viņa smaidošo seju lidmašīnas kabīnes logā, bet tad arī propellers ierūcās un lidmašīna ar misteru Džonu Robertsonu izzuda tālē.

Tāds ir mans stāsts par to, kā es kļuvu par filmartistu. Varbūt, cienījāmie lasītāji domās, ka šis stāsts stipri feļetonisks. Varbūt, pat teiks: „Hm, kas nu Don Alfrēdo par filmartistu? — Mēs tādu nemaz nepazīstam.” Bet tā nav.

Taisnība, es gan līdz šim vēl neesmu saņēmis „Motion-Picture” telegrammu, ar uzaicinājumu, ierasties tās filmstudijās. Tāpat arī tos 1000 latus, ko samaksāju Afganistānas ekskarāja kostīmu pagatavošanai, filmas inscēnēšanas vajadzībām. Bet man ir Džona Robertsona autogramma un „Motion-Picture” angāžements, ar 1000 latu lielu nedēļas atalgojumu.

Lia de Putti.

Kāds amerikāņu žurnālists intervēja Liu de Putti, kas bija kaislīga narkotīķe un alkohola lietotāja.

„Sakiet, lūdzu, kā jūs skatāties uz prohibīciju?” starp citu, viņš vaicāja.

„Ūz ko?”

„Uz prohibīciju!”

„Prohibīcija? Kas tā tāda?” itkā nesapratusi, Lia pārvaicāja.

„Nu, alkohola aizliegums!”

„Alkohola aizliegums? Kur tad tāds pastāv?”

„Nu, šeit Amerikā!”

„Brīnišķīgi,” sacīja Lia de Putti, „divus gadus es dzīvoju Amerikā, bet tikai tagad dzirdu, ka šeit pastāv alkohola aizliegums.”

*

Kādreiz gluži nepazīstamam, bet vēlāk ievērojamam māksliniekam X, Lia de Putti parādīja ļoti vērtīgu dimanta gredzenu un vaicāja:

„Vai jums viņš patīk?”

Jaunais mākslinieks apjuka.

„Ak, tas ir brīnišķīgs!” viņš teica.

Lia koķēti smaidīja. Viņa noteikti zināja, ka par viņu viņš domā to pašu, ko par tās gredzenu.

„Ko jūs ņemtu — gredzenu vai mani?”

„Jūs, vienīgi jūs, Lia!” aplaimotais jaunēklis dedzīgi teica, nosarcis līdz ausīm.

„— Nevis gredzenu?”

„Nē!”

Lia atkal iesmējās.

„Jūs gan melojāt,” viņa sacīja. „Es ļoti labi zinu, ka jūs gribat abus — ir mani, ir gredzenu. Bet ņemat labāk gredzenu, tas jums tomēr iznāks vērtīgāks.”

*

✓ Kā vairums mākslinieku, arī Lia de Putti bija ļoti mānīcīga. It sevišķi lielas bailes viņai bija no pelēm, kurās ieraugot tā vienmēr splanējās. To izmantoja Lias kolēģas, lai ielaižot peli viņas buduārā, dabūtu par to pasmieties. Kad Lia to uzzināja, viņa ārkārtīgi saskaitās.

„Diedelnieki, plukatas! Ko jūs iedrošināties? Nu, bet tagad jūs varat palaist pat ziloni un tomēr es nespļaudīšos!“

Grēta Garbo.

Kā zināms, Grēta Garbo aizliegusi saviem draugiem lietot „Sex Appeal“ jēdzienu, sakarā ar ko viņu daudz apdziedāja dažādās dziesmās.

„Kādēļ gan viņas draugi nedrīkst lietot „Sex Appeal“ jēdzienu?“ Brinās Edvina Būs jautrā filmartistu sabiedrībā.

„Tas jau viņiem arī nav nemaz vajadzīgs,“ paskaidro Georgs O'Briens. „Jo Grēta Garbo jau pati ir spilgtākais „Sex Appeal“ iemiesojums.“

*

Kad Kātrīna Hepburne, Garbo atdarinātāja filmā, pieņēma priekšvārdu Grēta, viņa jutās ļoti pārsteigta, kad uzzināja par Grētas Garbo nodomu, turpmāk saukties tikai vienkārši par Garbo.

„Kādēļ jūs gribat saukties tikai par Garbo, atmetot priekšvārdu Grēta,“ Hepburne kādreiz griezās pie lielās mākslinieces.

„Tādēļ, ka Grētas pasaulē ir daudz, bet Garbo — tikai viena. Un šis vārds ir vienīgais, kas man palicis vēl nepiesavināts.“

*

✓ Grētai Garbo kādā filmā nākas tēlot kopā ar kādu skaistu suni, kas sajūsmināts par savas kundzes daiļumu un pavada Garbo ik uz soli ne tikai stūdiņā, bet arī ārpus

tās. Arī Grētai četrkājainais draugs iepaticies un viņa griežas pie tā īpašnieka, lai suni pārdod.

„Suns ir brīnišķīgs! Cik jūs par to gribiet?“

„Suns ir dresēts,“ atbild īpašnieks, „un apdrošināts par 25.000 dollāriem“.

„Lieliski,“ Garbo iesaucas. „Kad tam būs maziņais, tad lūdzu piezvanat man.“

*

Jautrā kompānijā filmsabiedrību direktori ierodas studijā, lai noskatītos Grētas Garbo uzstāšanos filmkameras priekšā.

„Es nevaru aizliegt šiem kungiem ienākt,“ taisnojas studijas pārvaldnieks. „Bet ceru, ka arī jūs to neliegsiet?“

„O, ne,“ atsaka Garbo, kas uzstājoties filmās skatītājos nepielaiž filmā nepiederošas personas. „Lai viņi ienāk. Bet es iešu mājās.“

Latvju kino anekdotes.

Draudzeņu starpā.

„Dzi, Micīt! Tavs Emīls man vakar stāstīja, ka esot tā iemīlējies Brigitā Helm, ka par viņu vien sapņojot,“ žiperīga jaunkundzīte pačukst savai draudzenei.

„Un par mani nemaz nē? . . . Nu ja, viņš jau katrai dūmai zosij gatavs skriet pakal,“ šī sarauc deguntiņu.

Vienīgais šķērslis.

Vizbulīši sēž kinematogrāfā un apbrīno slavenu filmdivu.

„Zini sieviņ, es tūlīņ būtu ar mieru no tevis šķirties, ja pēc tam varētu apprecēt šo engeli,“ vīrs jūsmo.

„Droši vien, ja tikai man mājās nebūtu rezervēts slotas kāts,“ sieva viņa kvēlošām jūtām uzliek vēsu ledus kompresi.

Neapšaubāmas spējas.

„Bet vai jums ir labas aktiera dāvanas?“ vaicā film-sabiedrības direktors statistam, kas grib uzstāties filmā un vēlas angažementu no sabiedrības.

„Bez šaubām,“ statisti atbild. „Mana agrākā nodarbošanās vien jau to pierāda.“

„Ar ko tad jūs senāk nodarbojāties?“ direktors pēti.

„Biju aģitators Saeimas vēlēšanu laikā.“

Mīlas vajātais.

„Ko jūs šē meklejat?“ filmdiva noprasa kramplauzim, kas ielauzies viņas buduārā.

„Ak, ko nu, milit,“ šis nopūšas. „Tā pati mīlestības sērga nedod mieru.“

Tici nu!

„Tici nu vēl krustmātei Otilijai, ka ja viņš tevi grib noskūpstīt — vienmēr drusku jāturās pretim! Villijs Fričs nu reiz sapnī gribēja mani noskūpstīt, bet es, muļķe, tikmēr turējos pretim, kamēr — uzmodos!“

Iekritis.

„Jā, mans draugs Smildziņš jau nu arī nodibinājis savu filmsabiedrību,“ pilsonis Krampītis pie kokteiļa glāzes palielās.

„Na, na! Kā tad tā?“ ievaicājas viņa kollēga, labi pazīdams Smildziņu.

„Ak tā,“ pārlabo Krampītis. „Tas gan viņa tēvocis Amerikā.“

Kino cienītāju starpā.

„Klusajā ostā“ laulātajiem kārtējās nesaskaņas.

„Ikreizes, kad tu redzi skaistu filmzvaigzni, tu aizmirsti, ka esi precējies!“ sieva pārmet.

„Taisni otrādi, mīļā, tieši tad es to visgaišāk atceros“, vīrs taisnojas.

Arī tas.

Divi kollēgas sastopas kinoteātrī.

„Ko dara jūsu kundze?“ viens apvaicājas.

„Dzied,“ otrs atbild.

„Un bēbijs?“

„Arī tas taisa šausmīgu troksni!“

Nevar spriest.

„Dzird, ka mākslinieku laulības neesot laimīgas. Diez', vai tas tiesa?“

„Nevaru spriest. Pagaidām man tikai trešais vīrs.“

Cits iemesls.

Kārlis un Anna sēž kinematogrāfā. Izrāde jau sākusies, zāle ir tumša un abi seko notikumiem uz ekrāna. Pēkšņi viņiem blakus apsēžas uz brīvā kresla dāma cepurē ar platām malām.

„Atvainojiet,“ saka Kārlis.

„Varbūt mana cepure traucē jūs?”

„Nē, cienījamā kundze, bet jūs patlaban sēžat uz manas marmelādes.“

Tumsā.

„Sakāt, kāpēc jūs tumsā spiedāt manu roku?” jaunkundzīte kinematogrāfā griežas bie blakussēdošā kunga.

Tas paskatās jaunkundzītei sejā un rokas vien noplāta: „Nudien, gaismā tagad es pats to nesaprotu!”

Viņš un viņa.

Viņa: „Gaidi mani rīt, pulksten 6, pie kīno „Splendid Palace”!”

Viņš: „Labi. Bet cikos tu domā atnākt?”

Filmzvaigžņu anekdotes.

Nemodernais romāns.

Pola Negri tēlo galveno lomu filmā „Karāļa miļākā“. Starpbrīžos viņa nododas kāda jauna romāna lasīšanai.

„Nu, kā patīk? — Vai ir interesants?“ ievaicājas kāds kollēga.

„Ak, vai ziniet, tas pavisam mākslots un neinteresants! Iedomājaties tikai: romāns 300 lapas puses biezs, bet — viņa varone tikai divas reizes apprecējas un izšķiras!“

Vienāda cena.

Kad filmas „Träder Horn“ režisors Van Deiks atrodās kādās viesībās, viņš vienmēr atcerās Afrikas džungļus, kā arī to, ka tur sievu var nopirkt par pāris dollāriem. Dzirdot to, Žaks Koppers kādreiz iesaucies:

„Nu, ko tad jūs domājat, to jau viņas arī vērts!“

Turpretim Dorotēja Džordān, kuņas alga, pateicoties saimnieciskai depresijai, samazināta par 50 proc., sērīgi piezīmējusi:

„Miļlais Deik, drīz tāda pat cena mums būs arī Holīvūdā.“

~~X~~ Neder.

Kādā filmā vajadzīgs vecāks laulāts pāris, kam jātēlo Leilas Hiāms vecāku loma. Tā kā Holīvūdā ar savu vovdeviņu teātri tanī laikā uzturas Leilas Hiāms istie vecāki, tad lomām pieteicas viņi. Nākošā dienā filmu produkcijas vadītājs viņiem tēlgrafē:

„Leilas Hiāms vecāku lomai jūs nederiet!“

Cēloņi un sekas.

Pazīstamais režisors Ernests Ļūbičs, inscēnējot kādu filmu, uzticējies lomu arī jaunai statistei Karīnai Morlej.

Katras eposodes sākumā Ļūbičs māksliniecei paskaidro, kā izturēties un tēlot.

Bet Karīna kādreiz iesaucas:

„Ļūbiča kungs, jūs taču nedomājat, ka jauna meitene tā var izturēties?!“

Rēžisors paskaidro, ka tā prasīts filmas scēnārijā, ko viņa, laikam, nemaz neesot lasījusi.

„Nē,“ noteikti atteic Karīna. „Bet es zinu, kā jaunām meitenēm tādos gadījumos jāizturas.“

Rezultātā: Karīnas Morlej scēnas no filmas visas izgriestas.

Brīnišķīgs laiks.

Kad Čārlis Farells ar savu jauno sieviņu Virdžīniju Valli atradušies kāzu ceļojumā, tie jutušies ļoti laimīgi. Tomēr Čārlis savā laimē nav piemirsis arī sievasmāti un, atrodoties Eiropā, nosūtījis tai šādu tēlegrammu:

„Eiropā ir brīnišķīgi jauks laiks. Esam laimīgi, ka tu neesi pie mums.

Čārlis un Virģīnija“

Izlīdzinājums.

Slavenais filmartists Džons Barrimors ļoti nervozs un pie filmu inscēnēšanas vienmēr izrunājas tā, kā tas nebūtu vajadzīgs. Tā, kādreiz, pazīstamai filmzvaigznei Džons ar aso mēli uzkliež:

„Tu. . . Ja tu beidzot nemitēšies spēlēt ar sasodīto mopsi, tad es ar tevi kopā nestrādāšu!“

Kad artiste to, pārsteigta, uzlūko, Džons jau atkal lietas kursā un, lai izlīdzinātos, piezīmē:

„Bet to jau es neesmu izdarījis!“

Teicams solis.

Ramons Novarra izslavēts kā lielākais Vēnus dzimuma ienaidnieks. Kādreiz viņš bija iekļuvis lielos parādos un, lai atsvabinātos no tiem, draugi viņam ieteica apprecēties.

Grēta Garbo
filmā „Zuzanna Lenoks“

Busters Kītons
filmā „Busters sieviešu nīdējs“

Annija Ondra
filmā „Hofmaņa jaukundzes stāsti“

Moriss Ševaljē

„Dari to, vismaz, savu krēditoru labā,“ draugi viņu mēģināja pierunāt.

„Lieliski!“ Novarra atteica. „Lai mani krēditori paši tad apprecējas.“

Ļoti vienkārši.

X Ramons Novarra Hollivūdā pazistams arī kā labākais stepa dejotājs. Dejojot viņš parasti taisa lielus un augstus lēcienus. Kādreiz, kad saviem viesiem Ramons sagādājis labāko viesību programmas nummuru, ar stepa dejošanu, kāda filmzvaigzne viņam pārsteigta iejautājas:

„Sakiet, lūdzu, kā jūs variet tik augstu lēkt? Kā to lai izdara?“

Uz to Ramons Novarra atbildējis:

„O, tas ir ļoti vienkārši! Palēcaties tikai uz augšu un paliekat kādu laiku gaisā.“

✓ Pārsteigums.

Filmzvaigzne Džoana Harlou apskata mūzejā kāda pēruāņu virsaiša dēļa mūmiju.

„Lūdzu, cik veca ir šī mūmija?“ viņa vaicā mūzeja uzraugam.

„700 gadus,“ tas atbild.

„Bet tas taču tikai bērns!“ viņa pārsteigta izsaucas.

✓ Ir iespējams.

Džons Džilberts viesībās reiz ļoti saslavējis savu kolēģu Konrādu Nāgeli, kā lielu mākslinieku. Kāds paziņa viņam aizrāda, ka Nāgels gan neesot tikpat labos uzskatos par Džilbertu.

„Tā?“ Džilberts ievaicājas. „Nu, var jau būt, ka mēs abi kļūdamies“.

Tikai filmā.

Čārlis Čaplins, savas karjēras sākumā, tēlo filmā elegantu dāmu pavedēju — afēristu uz mīlas konta rēķina. Bet Čaplinam neveicās.

„Klausāties, jūs taču nemaz neizskatāties pēc rafinēta pavedēja!“ pēc kādas scēnas viņam izsaka piezīmi režisors.

„Nē, es tikai tādu tēloju filmā,“ Čaplins izklaidīgi atbild.

× Ševaljē un Bernarda Šova sarkasms. ×

Kad Moriss Ševaljē apmeklēja Londonu, pazīstamais rakstnieks Šovs izteica vēlēšanos, ar viņu iepazīties. Ševaljē juties ļoti pagodināts un gatavojies uz sarunu ar Šovu. Viņa lielākās bailes bijušas, nepalikt smieklīgam Šova asi kritizējošās acīs.

Saruna vilkās veselu stundu, kuŗas laikā Ševaljē, kā arī neslēpa, pielika lielas pūles, būt pēc iespējas glaimojošs.

Pēc sarunas beigām Šovs pateicās:

„Sirsniņgs paldievs, monsieur Ševaljē! Līdz šim biju redzējis jūs vienīgi filmā, bet tagad guvu iespēju jūs noskatīties arī uz skatuves“.

Neizprotami.

Klāra Bovs kādreiz brauca uz Mont-Vilsonu un pie tās pašas reizes apmeklēja arī turienes observatoriju. Tās asistenti, kam līdz tam bijusi darīšana vienīgi ar debesu zvaigznēm, par filmu zvaigznes apciemojumu bijuši vairāk kā sajūsmināti un jautro Klāru ar labpatiku pielaiduši pie tēleskopiem. Klārai sevišķu pārsteigumu sagādājusi tā saucamo „greizo ratu“ zvaigžņu grupa, kuŗu tā aplūkojusi ar vienu no lielākiem pasaules tālskatiem. Pie tās pašas reizes asistenti filmzvaigzni iepazīstinājuši ar zvaigžņu atrašanās tālumu. Un kaut gan Klāra Bovs skaitot savus honorārus paradusi rīkoties ar diezgan garām skaitļu rindām, astronomiskie cīpari viņu stipri pārsteiguši. Pēc asistentu paskaidrojumiem viņa beidzot jautājusi:

„Jā, bet kā jūs ziniet, un kas jums pateicis, kā sauc tās zvaigznes, kas atrodas tik milzīgā tālumā no zemes?“

Patiesš prieks.

Konrāds Nāgels uzstājas filmā, kuņas darbība norisinās Siāmā. Artistam jānonirst upē, kas mudž no krokodiliem. Viņš to dara, bet te arī kāds nezvērs jau taisas šo uzlikt uz zoba. Artists laimīgi izglābjas, bet režisors ainu neatzīst par pietiekoši iespaidīgu; viņam jānonirst vēlreiz un jāiznes no ūdens savas dāmas cimdš. Bet tikko Nāgels atkal parādas ūdenī, viņu sāk tvārstīt krokodiļi. Kāds krokodilis dod viņam spēcīgu triecienu ar asti, un palīgi Nāgeli tikai ar pūlēm izglābj. Bet režisors berzē rokas un priecājas:

„Lieliski! Teicami! Mēs visu to uzņēmām filmā. Es ļoti priecājos, ka krokodilis jūs neapēda.“

Direktora labierīcības.

Kāds filmsabiedrības direktors karjeru uzsācis kā vienkāršš zēns. Bet tagad viņš uzbūvējis villu, kas izmaksājusi miljonu dollāru. Gribēdams palepoties, direktors reiz saka draugiem:

„Lūk, paskatiet — mans izgudrojums! Lai būtu laba sajūta, nepieciešami katru ritu mazgāties. Bet lai nebūtu jāmēro ceļš uz vannas istabu, man pietiek vienīgi paspiest šo podziņu, un pie manas gultas, pateicoties ģeniālai konstrukcijai, parādīsies ar ūdeni pilna vanna“.

Lai apstiprinātu savus vārdus, direktors piespiež podziņu un nākošā momentā istabā tiešām ieslīd vanna, bet tajā — kaila, jauna dāma, kuņai šis pārsteigums izvilina skaļus kļiedzienus.

Sajūsminādamiess par savām labierīcībām, direktors bija piemirsis, ka viņam ir arī — mīļākā.

Veikals pirmā vietā.

Divi kommersanti — filmsabiedrību direktori vizinājas laiviņā pa kanālu. Pēkšņi laiviņa apgāžas un abi kommersanti iekrīt ūdenī. Tā kā neviens no viņiem peldēt neprot, tad idille, protams, nerādās visai jauka.

„Vai tu vēl vari noturēties virs ūdens?“ vaicā viens kommersants otram.

„Ak, Dzems!“ šis nopūšas. „Tu nu gan esi atradis isto laiku, kad runāt par veikalēm“.

Atkal nelaime.

Filmartists, aizbraucis tropu zemē, griežas pie iedzimtā ar lūgumu, lai tas parāda tādu vietu krastmalā, kur varētu peldēties nebaidoties no krokodīļiem. Iedzimtais tādu vietu parāda un filmartists tālīņ metas ūdenī,

„Kā tas nāk,“ viņš vēlāk jautā, „ka šeit nav krokodīļu?“

„Jā, redziet,“ saka iedzimtais, „viņi nedrīkst šurp nākt, baidīdamies no daudzajām haizivīm“.

Pie tiesas.

Diks un Dofs boksa cīņā, stacijas uzgaidāmās telpās, uz „knock-out“ pieveikuši kāda laikraksta reportieri. Bet tā kā reportieris nav nekāds boksa čempions, ar kuņģi pie tam var uzsākt cīņu tik nepiemērotā vietā, tad abiem džentelmeņiem jāatbild tiesā.

„Tā tad, pēc sūdzētāja piekaušanas, jūs atgriezāties un piekāvēt viņu vēlreiz?“ vaicā viņiem tiesnesis.

„Jā, jo vilcienu pa to laiku bijām nokavējuši,“ Diks bēdīgi atbild.

Iekrituši.

Filmu scēnārists Tims Vilhons un režisors Normens Torags nodomājuši inscēnēt filmu no noziedznieku dzīves. Lai varētu reālāki notēlot, abi pārgērbjas un ilgāku laiku uzturas starp Sing-Sing'a elektriskā krēsla kandidātiem. Tikai cietumu atstājot viņi kameras biedriem atklāj savu personību.

„Oho!“ brīnās ieslodzītie. „Bet par ko tad iekritāt?“

Blēžu netrūkst.

Dofa partneram Dikam par satiksmes noteikumu pār-
kāpšanu jāsež cietumā. Pēc soda izciešanas draugi viņam
apvaicājas, ar kādiem ļaudīm viņš cietumā sastapies.

„Āk, vai ziniet, kad tā labi pārdomā, tad arī tur, tā-
pat kā visur citur, blēžu netrūkst!“

Epizode no „sausās“ Amerikas.

Kādā Pitsburgas kinoteātrī demonstrē filmu, kurā
kāds ķīmiķis uzmanīgi rīkojas ar trūbiņām, glāzēm, balo-
niem etc. Zālē un arī filmā vispārīgs klusums. Pēkšņi
skatītāju telpā atskan sīka bērna balstiņa:

„Mammaiņ, skaties taču, tas ir gluži tāpat, kā kad pa-
piņš taisa alu!“

Skaistākā pilsēta.

„Venēcija ir un paliek skaistākā pilsēta pasaulē,
jūsmo populārs filmartists, kas pazīstams arī kā kaislīgs
maksšķerņieks.

— „Vai mākslas un arhitektūras ziņā?“

„Nē, bet tāpēc, ka tur no loga var makšķerēt!“

Artista filosofija. ✕

A. „Kādēļ Korāns muchamedāņiem aizliedz vīnu, bet
pieļauj daudzsievíbu?“

B. „Nu, tādēļ, ka skaidrā prātā jau neviens vairākas
sievass neņems.“

Pareizs izskaidrojums.

Artistam X daudz darišanu ar tiesu iestādēm. Kād-
reiz viņš ierosinājis arī laulības šķiršanu.

„Kāpēc misters X grib šķirties no sievas?“ artista
kollēgu sabiedrībā kāds apvaicājas.

„Nu, vienkārši, pēdējā laikā viņam ne ar vienu nebija ko tiesāties.“

X Var līdzēt.

Marlēna Ditrich piedalās savas filmas pirmizrādē. Kādā starpbrīdī pie viņas piesteidzas sajūsmināts miljonārs.

„Dievišķā, es degu jūsu apbrīnošanā! — Vai jūs negribētu kļūt manējā?“ viņš saka.

„Diemžēl, jūs esat stipri nokavējies,“ Ditrich pasmaidā. „Mans vīrs ir ļoti greizsirdīgs.“

„Laujiet man viņu nonāvēt un es pie jūsu kājām nolikšu savus miljonus“, miljonārs atbild.

„Bet vai to nevarētu bez nāves un asinīm?“ Ditrich atjoko.

Iemesls.

Bernards Kellermanis noskatās kādu Ervīna Piskatora skatuves uzvedumu.

„Kādēļ tu visu laiku applaudē?“ rakstnieka draugs vaicā.

„Lai neaizmigtu!“ Kellermanis atbild.

Ieradumam — spēks.

Filmsabiedrības direktoru ilgāku laiku vajā kāds rakstnieks, gribēdams iepazīstināt ar savu filmscenāriju.

Kad direktors vairs nevar izvairīties un autors tam izklāstījis dažas scēnas, viņš pārtrauc:

„Lūdzu, vai jūs neatvērtu logu?“

„Vai jūs vēlaties, lai arī citi dzirdētu?“ autors priecīgi apvaicājas.

„Ne tapēc,“ direktors atbild. „Bet es esmu pieradis gulēt pie atvērta loga.“

Īsti amerikāniski.

Ričards Bartelmess, Hollivūdā uzņemot savu pēdējo filmu, brauc uz banku. Tā kā uzņēmumi notiek agrā rītā,

ceļā satiek piena izvadātāju. Kad filmu dēmonstrē studijā, visi smejas, jo zin, ka tanī laikā, kad Hollivūdā izvadā pienu, visas bankas ir slēgtas. Ričards tad filmā ieliek plakātu:

„Bankas atvērtas dienu un nakti.“
Stāvoklis glābts.

*

„Paramounts“ saņēmis vēstuli, kuņā kāds Klāras Bovs romantiskais milētājs — 10 gadus vecais Džeks — ielicis vienu dollāru, par ko lūdz piesūtīt savas mīlules ģimetni ar autogrammu.

Ar to pašu pastu pienākusi otra vēstule, kuņā Džeka māte katēgoriski pieprasa atpakaļ dollāru, ko zēns tai nozadzis.

Svaini.

Filmartisti Volless Bīrijs un Herberts Samborne ir nešķirami draugi. Apstākļi, ka savā laikā tie abi bijuši filmzvaigznes Glorijas Svenson vīri, viņu draudzībai nerada nekādu traucējumu. Gluži pretēji! Vēl tagad viņi viens otru parasti uzrunā:

„Mīļais svaini. . .“

Nav slikti.

Volless Bīrijs rāda Lionelam Barrimoram savas jaunības ģimenes.

„Tu nemaz neizskaties tik slikti,“ izbrīnējies saka Lionels. „Bet kas tevi ir stiepis aiz ausīm, ka tagad tu esi tāds tēviņš?“

Ienesīgs kapitāls.

Kad Klāra Bov, pēc grandiozajiem skandāliem, aizgāja no filmas, pacēlās jautājums, vai viņa uzstāsies filmās jeb nē. Par to daudzi interesējās. Un lai to noskaidrotu, kāds preses šefs ieradies pie mazās sarkanmates.

„Ko?“ viņa iesaukusies. „Man naudas diezgan; es filmā nemaz nedomāju uzstāties. Pirms pāris nedēļām es nopirku govi, bet tagad tai jau radies mazs teliņš. Tā tad mans kapitāls — dubultojuies.“

Neparedzēts pārsteigums.

Detektīvromānu autoram Edgaram Vollesam bija uzdots rakstīt filmscēnāriju. Sabiedrība šo scēnāriju sagaidījusi pēc pāris mēnešiem, kā parasti strādāja citi autori. Kādā dienā Volless stādījies priekšā filmsabiedrības direktoram un pēc kādām dienām ieradies ar gatavu scēnāriju.

„Un ja jums tas nepatīk,“ teicis Volless. „Tad pasakāt! Līdz rītdienai uzrakstīšu jaunu. . .“

Filmsabiedrības produkcijas vadītājs tā pārbijies, ka bijis jāievieto sanatorijā, kur ārsti apgalvojuši, ka vecāks tas nekad vairs nepalikšot.

Tieši kā vajadzīgs.

Glennam Tironam uzdots filmā tēlot idiotu. Viņš domā un lauza galvu caurām naktīm, kādu gan grimu viņam pielietot. Te stūdiņā pienāk klāt filmoperators un artistu mierina:

„Cilvēk, kam jums vēl grimēties vajadzīgs? — Tikai mazu druscīņā pūderi un jūs izskatisaties kā vajadzīgs!“

Kad mazais Koppers raud. . .

Mazais Džeks Koppers kādā filmā raud tik sirsniņgi, ka visi skatītāji raud līdz. Uzņemot šo filmu, brīnumbērns bijis sliktā garastāvoklī un pie raudāšanas nebijis piedabūjams. Režisors Kings Vidors tad atstājis stūdiņu, lai nokārtotu vēl dažus sīkumus filmas inscēnēšanā. Te pie Džeka Koppera piesteidzies uztraukts palīgrēžisors un teicis:

„Vidors tagad pārtrauca filmas uzņemšanu un aizgāja pateikt filmsabiedrībā, ka Džekijs ir sliktis aktieris.“

Dzirdot to, Džeks Koppers sācis tā raudāt, ka labāk nevarējis vēlēties. Operators šo momentu izlietojis un — uzņēmis Džeku filmā.

Pakalpīgs „ārsts“.

Roberts Montgomērijs aizbraucis no Hollīvūdas Ņujorkā. JUSDAMS, ka viņu krata drudzis, viņš liek ataicināt ārstu.

Gaidīdams, Roberts iesnaužas un, atmodies, ierauga pie gultas nepazīstamu cilvēku, kas ar zinātnieka skatu pēta viņa pulsu. Montgomērijs vaicā ārstam:

„Nu, kā ir ar mani?“

Ārsts pasmaida un saka:

„Nekas, dārgais, viss ir labi. Pastāstiet labāk, kā jums tur, Hollivūdā, iet.“

Pēc sarunas beigām Montgomērijs apvaicājas pēc ārsta vārda un lūdz vēlreiz apmeklēt.

„Labprāt,“ „ārsts“ atsaka un pasniedz savu vizītkarti: — „Džons, Olivers Hardijs — žurnālists.“

Ko ameriānietes vēlas ?

Amerikāņu laikraksts „The New-York Daily News“ uzstādījis savām jaunām, neprecētām lasītājām jautājumu, ko tās labāk vēlas: Grētas Garbo slavu un naudu, jeb bagātu vīru un pāris „bēbijus“ ? . . .

Redakcija sagaidīja, ka par filmu jūsmojošā jaunatne atsauksies par Grētu Garbo. Noticis tomēr pretējais. Jaunavas labāk vēlējušās bagātu vīru un pāris bēbijus.

Nepateicīgs pielūdžējs.

Hollīvūdas filmzvaigzne Pegi Sanon saņēmusi vēstuli no Somijas:

„Sveika Pegi. Es pēc tevis ilgojos ar nepacietību. Atsūti laulājamo gredzenu, naudu un ceļa karti. Tavs Helmars“.

Tā kā vēstule rakstīta somiski, un daiļā artiste to nepārvalda, tomēr jāšaubās, vai viņas cienītāja vēstule guvusi vēlamos panākumus.

Lūdzu neatrast!

Busteram Kītonam ir suns, kas vienmēr slepus mīl atstāt sava šefa villu un pastaigāties pa Hollīvūdas bulvā-

riem. Tā ka Bustera suni visi pazīst, tad to pakalpigīgi cilvēki vienmēr satver un aizved pie tā saimnieka. Protams, par suņa atrašanu Busteram jādod atalgojums.

Lai katru dienu nevajadzētu maksāt godīgajiem atrādējiem, mākslinieks savam Elmaram pie kakla piekāris plakātu:

„Lūdzu suni neatrast, viņš pats atnāks mājā.“

Nav tik grūti.

Kādās viesībās, kuņās piedalas aristokrāti, Harijs Lidtkes saka kādam no viesību rīkotājiem:

„Tam nu gan vajaga būt ļoti grūti, atšķirt viesmiņus no viesiem, jo visiem ir melnas frakas un cienīgas sejas.“

„Tur nu jūs maldaties,“ atsaka uzrunātais. „Tas nemaz nav tik grūti. Jo vēlāk viesībās atnāk, jo vieglāk izšķirt. Jo tad lielākā daļa viesu ir jau no dzeršanas ierēģi, bet viesmiņiem dzert ir aizliegts.“

Bēbiju atjautība.

Busters Kītons ar savu sievu Natāliju Talmedž klāj Ziemassvētku dāvanu galdu saviem zēniem; kuņiem vienam 5 un otram 7 gadi. Pabeiguši darbu, viņi iziet, bet pēc laiciņa dzird soļus dāvanu istabā. Pavēruši durvis, viņi ierauga savus mazos.

„Ja jau tu esi tik izsalcis, tad paņem kautko,“ saka Bobijs. „Tas viss taču pieder mums“.

Un mazie, bailīgi apkārt lūkodomies, sāk bāst kabatās saldumus.

„Varbūt, vēlies arī revolveru?“ jautā vecākais, apbrīnodams marcipāna „ieroci.“

„Vai mēs dabūsim slidas? — Bet noliec tās pareizā vietā, citādi dēdijs ieraudzīs, ka esam šeit bijuši.“

Busters ar Natāliju ieiet dāvanu istabā. Te Bobijs izkrāvā pievāktās mantiņas un saka:

„Tā taču nav nekāda kārtība: jūs nedabūjat nevienas dāvanas! Tāpēc abi nolēmām — jūs apdāvināt.“

Tīri dabīgi.

Spānijas ekskaralis Alfonss XII apjautājas Morisam Ševaljē, cik lielu algu viņš saņemot mēnesī.

„100.000 latu“ atbild Ševaljē.

„Hm, tas taču vairāk, kā saņēma mani ministri!“ brīnās ekskarālis.

„Nu, viņi jau arī nebija šansonetu dziedoņi!“ pasmin Ševaljē.

Zalomes deja.

Busters Kitons sēž savas villas verandā un dudina patīkamu motivu. Pēkšņi viņš griežas pie sievas ar jautājumu:

„Vai tu zini, kā sauc šo dziesmu?“

O, jā! Bustera kundze pazīst melodiju ļoti labi, bet kā sauc šo dziesmu, viņai nav ne jausmas.

Busters steidzas pie tālruna.

„Hallo, Ādolf, vai tu pazīsti šo melodiju?“ Un Busters to Ādolfam Menžū nosvilpo. Arī Menžū sajūsminās, nospēlē to uz klavierēm, bet kā šo skaisto dziesmiņu sauc — ne mazākās jausmas. Arī Redžinalds Dennijs, Ramons Novarra un filmsabiedrību mūzikas daļas vadītāji nespēj līdzēt. Te piezvana „Metropolitan“ operas varoņtenors Laurens Tibbets un nodzied savas nākošās skaņu filmas grāvēju, kas ir tas pats, ko dzenājis Busters.

„Laurens, mīlo zēn, kā sauc to dziesmu?“

„Ak, tā taču ir Zalomes deja un to pazīst katrs zēns.“

Laurens vēl grib Busteri uzlūgt uz viesībām, bet Busters jau nometis trūbiņu un steidzas pie sievas.

„Zalomes deja, Zalomes deja,“ viņš sauc un iet atkal pie aparāta. Atsaucas Menžū.

„Nu, vai tu jau zini?“ viņš vaicā.

„Pats par sevi saprotams,“ atbild Busters. „Tā taču ir Zalomes deja un to pazīst katrs bērns. . .“

Tikko Busters nolicies gultā, zvana Redžinalds Dennijs. Bet Busters savu atklājumu vienkārši nesaka. Pēc pusstundas zvana Ramons Novarra. Vēl vēlāk zvana citi

un visi apgalvo, ka viņi nevar gulēt, iekams nedabū zināt dziesmas nosaukumu.

„Bet, kungi, es jau arī nevaru gulēt, tādēļ, ka jūs visi gribat zināt, kā sauc to dziesmu“. Busters, galīgi izmisis, atbild.

Viljāms Hainess neērtā stāvoklī.

Simpatiskajam Hollivūdas aktierim ir māsa, kuŗu tas ļoti mil. Kādā dienā šī mīļotā māsa lūdz Viljāmu tai atvest no Los Andželosas kādu lūpu zīmuli, kuŗu Hollivūdā nevarot sadabūt. Bet Viljāms piemirsis apjautāties, kādai smaršai jābūt lūpu zīmulim. Veikalā viņš ilgi meklē, nevarēdams izšķirties. Beidzot, par to saīgusi, pārdevēja viņam vaicā:

„Kādu smaršu beidzot jūs vēlaties? Jūs jau, droši vien, viņu nogaršosiet!“

Karnevāls.

Marija Dreslere uzaicināta uz mazām pusdienām. Ejot uz ateljē, viesībās māksliniece iegriežas vienkāršā, gludā uzvalkā. Pēc viņas ierodas pirmie viesi, greznojušies dārglietām, tērpušies zīda un mežģīnu tērpos. Redzot šādu greznību, Dreslere griežas pie viesību rīkotājas:

„Mans Dievs! Kādēļ jūs man neteicāt, ka sarīkojat masku balli? Tad arī es būtu uzvilksusi kādu kostīmu.“

Ģēniāls gars.

Pazīstamās „Ufa“ filmsabiedrības galvenajam direktoram ir garāka saruna ar savu pirmo literārisko padomnieku, pazīstamo rakstnieku Dr. X. Kad pēdējais tam savu programmu izklāstījis, direktors griežas pie otrā direktora un pārsteigts saka:

„Mūsu cienījamam direktoram taču ir visģēniālākais gars visā filmindustrijā!“

„Jā, kamēr viņš sēž pie rakstāmgalda, viņa ģēnijs to nekad neatstāj.“

Nožēlojama lieta.

Filmsabiedrības direktors aģentam:

„Ko? Šis Džese Ovens atsakās pie mums uzstāties filmās? . . . Un mēs šo cilvēku gribējām padarīt slavenu!“

Astronomija.

Astronomi iepazīstina filmzvaigzni ar tām zvaigznēm, kuņas mirdz pie debesīm.

„Šis zvaigznes gaismā,“ viņš saka, „kuņu es jums parādīšu, atnāk pie mums tikai četros un pus gados.“

„Tik interesanti,“ izsaucās filmdiva. „Bet tad gan es viņu nedabūšu redzēt, jo tik ilgi nevaru gaidīt.“

Nevar zināt.

Medž Ēvans uzstājas filmā, kuņā viņai jātēlo kopā ar artistu, kas karjēras sākumā bijis filmoperātors. Kādā starpbrīdī, par niecīgu pakalpojumu, zvaigzne ar izmeklētu laipnību pateicas 16 gadus vecajam izsūtītam zēnam. Kad žurnālisti par tādu izturēšanos māksliniecei izbrīnējušies apvaicājas, tā atbild:

„Kas var zināt? Varbūt rīt arī šis zēns būs mans partners filmā!“

✱ Ģēniālais Einšteins.

Busters Kitons sirsnīgi spiež roku profesoram Einšteinam, kad tas, viesojoties Amerikā, ieradies apskatīt Holīvūdas filmstūdiņas. Kad draugi apvaicājas, kas Bustera simpātijām pret Einšteinu par cēloni, Busters atbild:

„Kā? Viņš taču ģēniāls cilvēks, fainomēns!“

„Kā tad tā?“ draugi nesaprot.

„Jā,“ aizbildinas Busters. „Viņš taču vienīgais izprot Einšteina rēlatīvitātes teoriju.“

Bustera Kītona bēdas.

Pēc Einšteina aizbraukšanas, izmisušo Bustersu Kītону atrod kādā filmu darbnīcas stūrī.

„Kas ar tevi noticis, Buster?“ viņam vaicā. „Tava seja ir tik neparasti nopietna!“

„Ak,“ bēdīgi nopūšas Busters, „viņš būtu vienīgais, kas varētu sastādīt manu nodokļu aprēķinu.“

Vienkārši.

Veca filmzvaigzne patētiski jautā jaunai artistei:

„Sakiet, miļā, kā jāsmiņķējas, lai izskatītos veca?“

„Tikai pūderi noslaucīt, dārgā, tikai pūderi noslaucīt!“

Māksla.

Artists: „Iztikt ar šo algu, direktora kungs, ir patiesi ļoti liela māksla!“

Direktors: „Nu, tad pierādiet, ka esiet mākslinieks!“

Pēc benefices.

„Tik labi, kā šoreiz, es nekad vēl neesmu tēlojis un, droši vien, labāk arī nespēšu,“ artists jūsmo savas filmas pirmizrādē.

„Nu, nu, nevajaga būt pesimistam,“ kritiķis viņam aizrāda.

Bēdīga lieta.

„Tam taču vajaga būt ļoti bēdīgi, kad dziedonis jūt, ka nevar vairs dziedāt!“

„Jā, bet vēl bēdīgi ir, ja viņš to jūt, bet tomēr turpina dziedāt.“

Kritiķu starpā.

Kino. Filmas pirmizrāde. Viens kritiķis noliecas otram pie auss:

„Ārā, laikam, neganti lietus list?“

„Kādēļ jūs tā domājat?“

„Tāpēc, ka neviens nebēg laukā!“

Idiots.

Loža. Eleganta dāma garlaikojas un nervozē; skats bez mērķa klist pa zāli. Viņas pavadonis vēro ekrānu.

„Kāds idiots,“ vilusies domā dāma. „— Visu laiku blenž uz ekrānu. Vai tadēļ es nācu uz kino?“

Cerība.

„Es vakar redzēju jūsu filmas pirmizrādi,“ kritiķis saka.

„Vai pēdējās?“ filmzvaigzne priecīgi apvaicājas.

„Jā, cerēsim,“ kritiķis atbild.

* * *

Maksis Šmēlings ar savu sieviņu kinoteātri.

„Baidos, es laikam sēžu jūsu vietā?“ Pieklājīgs jaunēklis atvainojas.

Šmēlings: „Nu, jums nav sevišķi ko baidīties, ja tūlīt šo vietu atstāsat!“

Mierinājums

Kādu tenoru, kuŗš varen lepns uz savu balsi, kritika reiz nežēlīgi nopēlusi, un draugi viņu mierina.

„Draugi,“ viņš saka. „Lai kritiķi saka ko grib, mans kapitāls ir mana balss!“

„Pareizi,“ draugi saka. „Tev taisnība! Nemaz nesūdzies tik daudz, nabadzība nav nekāds kauns.“

Pieklājīgs jautājums.

Žurnālists, pavecai filmzvaigznei: „Un kad cienītā jaunkundze vēlās būt dzimusi? . . .“

Piekrišana.

„Vai jūs bijāt kino teātri?“

„Jā.“

„Vai jaunajai filmai bija arī priekrišana?“

„Un kā vēl! — Visi bija priecīgi, ka tai bija beigas.“

Lieliski.

„Kā iet ar jauno filmu?“ vaicā viens kinoteātra direktors otram.

„Ak, ko nu! Vakar es slēdzu kino, un 50 cilvēki aizgāja mājās bez biļetēm.“

„Vai tik lieliski? . . .“

„Kā?“ — Es taču slēdzu kino tādēļ, ka šiem 50 cilvēkiem izrādi nevaru sarīkot.“

Dialogs.

Eiropas operas aģents, Amerikas skatīves zvaigznei:
„Kādu honorāru jūs prasiet par uzstāšanos mūsu operā?”

Operdziedātāja: „100.000 dollāru.”

Aģents: „Bet tik daudz taču nesaņēmu pat mūsu prezidentam!”

Operdziedātāja: „Tad liekat savam prezidentam dziedāt!”

Nokavējuši.

Miljonārs ar kundzi ierodas koncertā nosebojušies.

„Ko tagad spēlē?” viņš vaicā apkalpotājam.

„Čaikovska 5-simfoniju,” tas atbild.

„Žēl, tad mēs esam nokavējuši veselās četras simfonijas!”

Traks nedrīkst uzstāties filmās.

Filmsabiedrības direktors grib angažēt provinces teātra aktieri. Direktors tomēr sola tikai smieklīgi mazu honorāru.

Mākslinieks viņam vēstulē atbild:

„Man jāatsakās no jūsu piedāvājuma pašas lomas labā. Es būtu traks, ja uzstātos par jūsu piedāvāto honorāru, bet traks nemaz nedrīkst uzstāties filmās.”

* *

Filmartistis atgriezies no Afrikas. Jautrā sabiedrībā viņš stāsta:

„Reiz mani džungļos tikko neaprija lauva. Es izglābos tikai pateicoties tam, ka sēdēju nekustēdamies un lūkojos plēsīgajam zvēram tieši acīs, jo man nebija līdz ne revolveris, ne šautene.”

Dāmas neticīgi groza galvas.

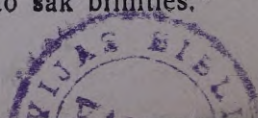
„— Kā gan lauva varēja nobīties no jūsu skata un jums neuzbrukt?”

„— Par laimi, es sēdēju augstas palmas galotnē.”

* * *

„Papucīt, kāpēc tu apprecēji mammu?” Bustera Kītona Bobijs apvaicājas.

„Redzi nu,” Busters griežas pie savas otrās puses.
„Tagad pat mūsu miesīgs bērns par to sāk brīnīties.”

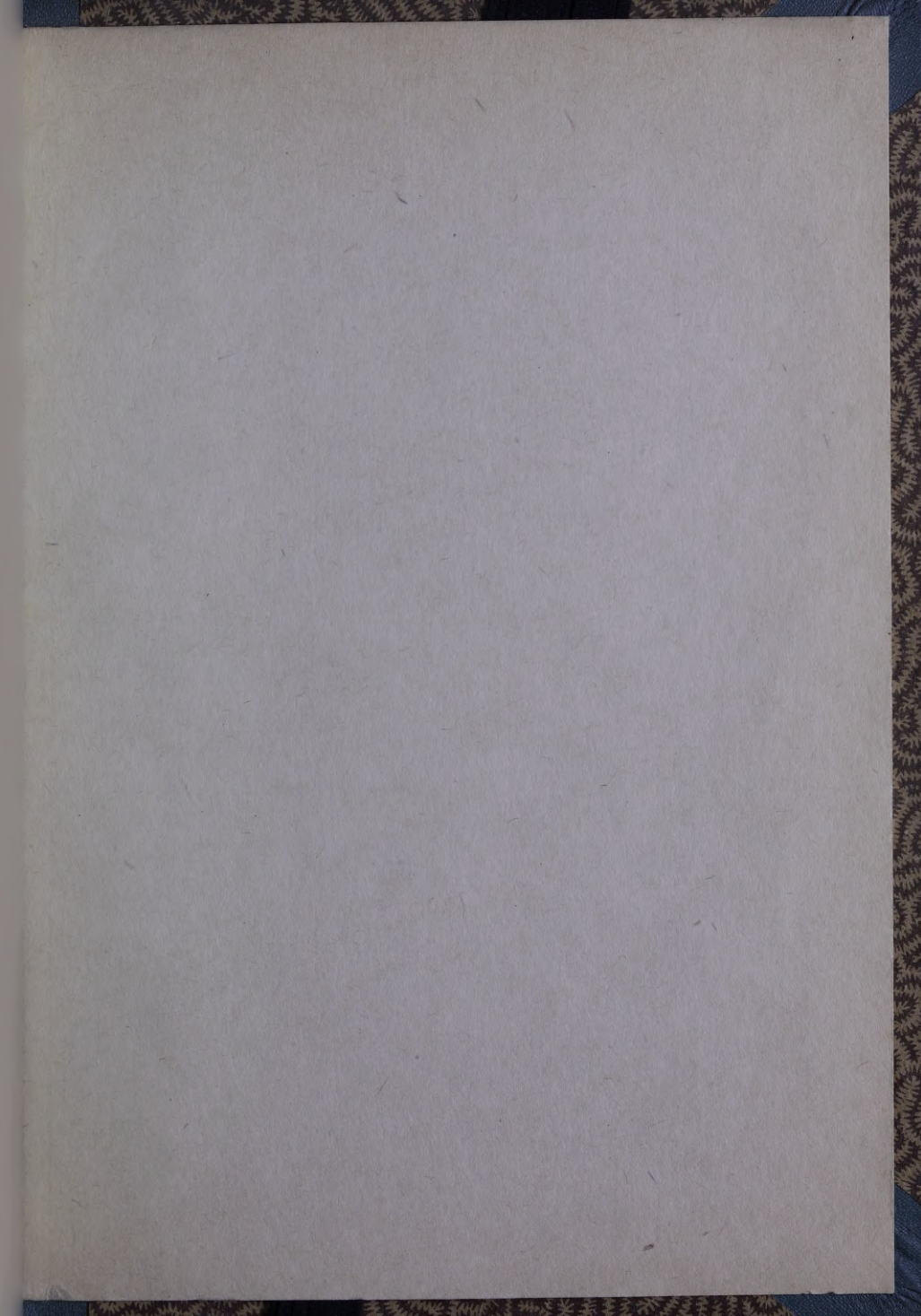
[- 0,05]

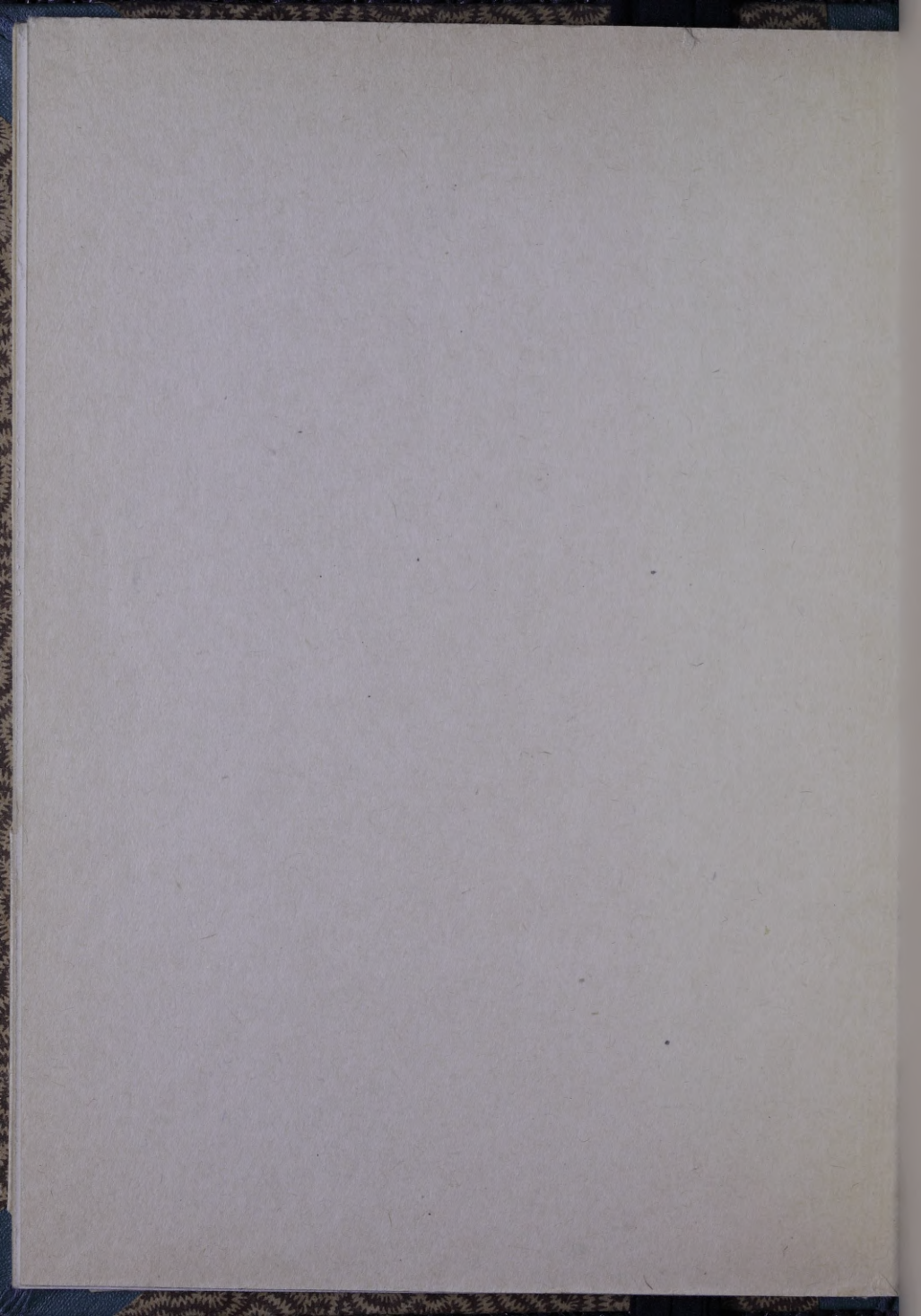
Cena Ls 0.50

0.03

7. FEB. 1937

LATVIJAS NACIONĀLĀ BIBLIOTĒKA

0309065746